

DRAGULJI LAGUNE

NIKOM NI REČI

HARLAN KOBEN

Preveo
Miloš Arsić

Laguna

Naslov originala

Harlan Coben
TELL NO ONE

Copyright © 2001 by Harlan Coben

Translation copyright © 2002, 2013 za srpsko izdanje,
LAGUNA

EDICIJA DRAGULJI LAGUNE
KNJIGA BROJ 8

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

U znak sećanja na moju voljenu nećaku
Gabi Koben
1997–2000.
Našu predivnu malu Mišku...

Malecka upita: „Ali šta kad umremo i nestanemo, da li ćeš
me i onda voleti, da li ljubav nastavlja da živi?“

Veliki je držao Malecku ušuškano u svom naručju dok su
zajedno gledali u noć, mesec u mraku i zvezde koje su sjale.
„Pogledaj u zvezde, Malecka, vidi ih kako se cikle i sjaje.
Neke od njih odavno su umrle ali još uvek svetle na noćnom
nebu jer, kao što vidiš, Malecka, baš kao i svetlost zvezda ni
ljubav nikada ne umire...“

Debi Gliori
Bez obzira na sve
(*Bloomsbury Publishing*)

Trebalo je da se čuje zlokobni šapat vetra. Ili da nam jeza prodre u kosti. Tako nešto. Neka pesma kao iz bajke koju smo mogli da čujemo samo Elizabet i ja. Neka napetost u vazduhu. Neki predosećaj kao iz udžbenika. U životu ima nezgoda koje gotovo da očekujemo da nam se dese – kao na primer ono što je zadesilo moje roditelje – a tu su i drugi mračni trenuci, trenuci iznenadnog nasilja, koji sve promene. Pre nesreće koja mi se desila živeo sam drugačije. A evo kako živim sad. Bolno je koliko malo zajedničkog imaju ta dva života.

Dok smo se vozili na proslavu naše godišnjice Elizabet je ćutala, što nije bilo nimalo neobično. Još dok je bila devojčica dešavalo se da je iznenada uhvati neka seta. Samo bi se povukla u sebe i otplovila za svojim mislima, ili bi je obuzeo veliki strah, nikada nisam znao tačno šta. Pretpostavljam da je to bio deo te misterije ali sam tada prvi put osetio koliko smo daleki. Šta smo sve zajedno preživeli. Pitao sam se da li možemo da preživimo istinu. Ili još bolje, skrivene laži.

Rashladni uređaj u kolima zujao je podešen na maksimum. Dan je bio vreo i lepljiv. Pravi avgust. Prešli smo klanac reke Delaver preko mosta Milford, a ljubazni službenik na naplatnoj

rampi poželeo nam je dobrodošlicu u Pensilvaniju. Petnaestak kilometara dalje ugledao sam znak uklesan u kamenu na kome je pisalo JEZERO ŠARMEJN – PRIVATAN POSED. Skrenuo sam na seoski drum.

Točkovi su zaparali po zemlji izbacujući uvis prašinu kao pustinjski stampedo. Elizabet je isključila radio. Krajičkom oka sam mogao da vidim da se zagledala u moj profil. Pitao sam se šta vidi, a srce mi je zaigralo. S naše desne strane dva jelena su grickala neko lišće. Zastali su, pogledali nas, videli da im nećemo ništa i produžili da grickaju. Nastavio sam da vozim, a pred nama se pojavilo jezero. Sunce se polako gasilo bojeći nebo purpurnim i narandžastim krugovima. Izgledalo je kao da gore vrhovi drveća.

„Ne mogu da verujem da još uvek ovo radimo“, rekao sam.

„Ti si taj koji je počeo.“

„Aha, samo tada sam imao dvanaest godina.“

Elizabet je uspela da se nasmeši. Nije se često smešila, ali svaki put kada bi to učinila, tras, mene je to pogađalo pravo u srce.

„Romantično je“, bila je uporna.

„Blesavo je.“

„Ja volim kad je romantično.“

„Ja volim kad je blesavo.“

„Ti me kresneš kad god ovo radimo.“

„Zovi me gospodin Romantični“, rekao sam.

Nasmejala se i uhvatila me za ruku.

„Hajde, gospodine Romantični, smrkava se.“

Jezero Šarmejn. To ime mu je dao moj deda, što je beskrajno izluđivalo moju baku. Htela je da se jezero nazove po njoj. Ona se zvala Berta. Jezero Berta. Deda nije hteo ni da čuje. Dva poena za dedu.

Pre nekih pedeset godina jezero Šarmejn je bilo letnje odmaralište za decu bogataša. Onda je vlasnik otegao papke i deda je za male pare kupio celo jezero sa okolnom zemljom.

Popravio je kuću upravnika letovališta i porušio većinu objekata uz samu obalu. Ali dublje u šumi, gde već dugo niko nije zalazio, ostavio je dečje bungalove da trunu. Moja sestra Linda i ja smo se tu smucali, tražili ostatke zakopanog blaga po ruševinama, igrali se žmurke, čekali jedno drugo da pronađemo Babarogu, za koju smo bili sigurni da nas posmatra i vreba. Elizabet je retko išla s nama. Volela je da zna tačno gde se šta nalazi. Skrivanje ju je plašilo.

Čuo sam duhove dok smo izlazili iz kola. Ovde ih ima mnogo, roje se i bore da bi mi privukli pažnju. Pobedio je duh mog oca. Nad jezerom je lebdela mrtva tišina, ali se kunem da sam još mogao da čujem tatin urlik zadovoljstva dok se zaleće i baca s doka, kolenima čvrsto pritisnutim na grudi i s nekim ludakim osmehom, kao i pljusak koji će uslediti kao pravi-pravcati talas plime u očima njegovog sina jedinca. Tata je voleo da padne baš pored splava na kojem se sunčala moja majka. Ona bi ga izgrdila, ali nije mogla da se ne nasmeje.

Trepnuo sam i slike su nestale. Ali sam zapamtio kako su smeh, vriska i pljuskanje treperili i odjekivali u tišini jezera i pitao sam se da li takvo treperenje i odjeci ikada prestaju, da li negde u šumi radosni uzvici mog oca i dalje tiho odzvanjaju među drvećem. Znam da je to blesava pomisao, ali tako je to.

Vidite, uspomene nanose bol. A najviše one lepe.

„Bek, je l' ti dobro?“, pitala je Elizabet.

Okrenuo sam se prema njoj.

„Znači, kresnuću te, je l' tako?“

„Prase.“

Pošla je duž staze podignute glave i ispravljenih leđa. Pogledao sam je na sekund i setio se kako mi je bilo kada sam je prvi put video da tako hoda. Imao sam sedam godina i krenuo sam da se svojim biciklom – onim s čudnim sedištem i slikom Betmena – sjurim niz Ulicu Gudhart. Ulica je bila strma i vetrovita, pravi izazov za izbirljivog vozača. Stuštio sam se nadole i sklonio ruke s volana. Osećao sam se onoliko dobro i moćno

koliko je to uopšte moguće za nekoga ko ima sedam godina. Kosa mi je vijorila na vetru a oči su mi zasuzile. Primetio sam jedan kombi ispred stare kuće Raskinovih, skrenuo i – tada me je prvi put tresnulo – bila je to ona, moja Elizabet, šetala je s tom kičmom kao od titanijuma, tako uspravna, čak i tada, još kao pegava sedmogodišnja devojčica s lutkicama i mašnicama.

Upoznali smo se dve nedelje kasnije u odeljenju drugog razreda kod učiteljice Sobel i od tada smo – molim vas pazite da se ne zadavite – srodne duše. Za odrasle je naša veza bila u isto vreme i slatka i nezdrava – naše nerazdvojno, burno i nestašno prijateljstvo prerastalo je u mladalačku ljubav, tipičnu tinejdžersku zaokupljenost i zabavljanje u srednjoj školi. Svi oko nas samo su čekali da prevaziđemo jedno drugo. Čak i mi sami. Oboje smo bili pametna deca, naročito Elizabet, odlični đaci, racionalni, čak i u inače iracionalnoj ljubavi. Znali smo kakve su nam šanse.

Ali evo nas sad, imali smo dvadeset pet godina, bili smo u braku sedam meseci i opet smo bili na mestu gde smo se, kada nam je bilo dvanaest godina, po prvi put istinski poljubili.

Znam, znam, da se čoveku zgadi.

Probijali smo sebi put kroz granje i vlagu koja je bila dovoljno gusta da skoro ne može da se prođe. Miris borova i smole parao je vazduh. Gazili smo kroz visoku travu. Za nama su leteli i zujali komarci i razne bube. Drveće je bacalo dugačke senke koje ste mogli da tumačite po svojoj volji, kao kada se trudite da otkrijete na šta vas podseća neki oblak ili Roršahova mrlja.

Povremeno bismo se sagnuli kako bi se izborili sa sve gušćim rastinjem. Elizabet je išla napred. Ja sam je pratio na dva koraka razdaljine, što mi sada izgleda skoro kao simboličan gest. Oduvek sam mislio da ništa ne može da nas razdvoji – a dokaz za to bilo je sve ono kroz šta smo do tada zajedno prošli, zar ne? – ali mi je danas, više nego ikad, krivo što sam je udaljio od sebe.

Ja sam kriv.

Išli smo još malo napred, a onda je Elizabet skrenula desno kod velike stene koja je podsećala na falus. Tu je, s desne strane, stajalo naše drvo. Jeste, u kori tog drveta bili su urezani naši inicijali:

E. P.

+

D. B.

I jeste, pogodili ste, njih je okruživalo srce. Ispod srca je stajalo dvanaest linija, od kojih je svaka predstavljala po jednu godišnjicu od našeg prvog poljupca. Nameravao sam da ispadnem duhovit oko toga koliko je glupavo ovo što radimo, ali kada sam ugledao njeno lice, te pege koje su do sada ili nestale ili izbledele, zaobljen vrh brade, taj dugačak i graciozan vrat, mirne zelene oči, crnu kosu koja je, upletena u rep kao u gusto uže, padala niz njena leđa, stao sam. Zamalo da joj kažem baš tu i tada, ali me je nešto sprečilo.

„Volim te“, rekao sam.

„Pa rekli smo da ćemo se kresnuti.“

„Aha.“

„I ja tebe volim.“

„Dobro, dobro“, rekao sam da se izvadim. „Kresnućemo se.“

Nasmešila se, ali mi se učinilo da okleva. Zagrlio sam je. Kada je napunila dvanaest godina konačno smo skupili hrabrost da se mazimo. Tada je imala ukus jagode, a kosa joj je predivno mirisala. Sve to uzbuđenje, to istraživanje, za mene su bili nešto tako novo i nepoznato da sam naravno bio sav sluđen. A sada je mirisala na jorgovan i cimet. Poljubac je krenuo pravo iz mog srca kao topla svetlost. Kada su nam se jezici dodirnuli osetio sam trzaj. Elizabet me je odgurnula, sva zadihana.

„Hoćeš li ti da nas upišeš?“

Dodala mi je nož i ja sam urezao u drvo trinaestu liniju. Trinaest. Trebalo je da znam da to ne sluti na dobro. Kada

smo se vratili na jezero već se bilo smrklo. Ubledeli mesec se probio kroz tminu kao neki usamljeni putokaz. Te večeri je bilo tiho, čak se ni cvrčci nisu čuli. Elizabet i ja smo se na brzinu skinuli. Pogledao sam je onako obasjanu mesečinom i nešto mi je zastalo u grlu. Ona je prva skočila u vodu koja jedva da se zatalasala. Nespretno sam je pratio. Iznenadilo me je koliko je voda bila topla. Elizabet je plivala savršenim, ujednačenim zamasima i sekla vodu ispred sebe kao da hoće da utaba stazu. Ja sam pljuskao za njom. Zvučali smo kao kad kamenčići poskakuju po površini jezera. Okrenula se i zagrlila me. Koža joj je bila topla i mokra. Privili smo se jedno uz drugo. Prislonila je svoje grudi uz moje. Mogao sam da osetim njeno srce i da je čujem kako diše. Zvuci života. Poljubili smo se. Moja ruka je klizila niz njena predivno izvajana leđa.

Kada smo bili gotovi – kada se činilo da je ponovo sve na svom mestu – uspenrao sam se na splav i srušio se na njega. Dahtao sam, noge su mi klecale a stopala se klatila u vodi.

Elizabet se namrštila.

„Pa nećeš valjda sad da spavaš?“

„Nego šta.“

„Kakva muškarčina.“

Ispružio sam se na leđa i stavio ruke pod glavu. Jedan oblak je zaklonio mesec zbog čega se plava noć pretvorila u nešto sivo i blede. Nije bilo ni daška vetra. Mogao sam da čujem Elizabet kako izlazi iz vode i staje na dok. Zaškiljio sam da je bolje vidim. Jedva da sam mogao da razaznam njenu nagu siluetu. Od nje je jednostavno zastajao dah. Posmatrao sam je kako se izvija da iscedi vodu iz kose. Onda se savila i zabacila kosu unazad.

Splav je klizio sve dalje od obale. Trudio sam se da dokučim šta mi se to desilo ali čak ni ja nisam sve to razumeo. Splav je nastavio da se kreće. Skoro da više nisam mogao da vidim Elizabet. Dok je ona polako nestajala u tami, odlučio sam: reći ću joj. Sve ću da joj kažem.

Klimnuo sam glavom sam sebi i sklopio oči. Sada mi je bilo lakše. Slušao sam kako voda nežno zapljuskuje splav.

Onda sam čuo kako se otvaraju vrata na nekim kolima.

Uspravio sam se.

„Elizabet?“

Mrtva tišina, čulo se samo moje disanje.

Ponovo sam potražio pogledom njenu siluetu. Bilo je teško videti išta, ali sam je na trenutak ugledao. Ili sam barem mislio da sam je ugledao. Više nisam siguran ni da je to uopšte važno. U svakom slučaju, Elizabet je stajala savršeno mirna, a možda je bila okrenuta prema meni.

Možda sam trepnuo – ni u to više nisam siguran – a kada sam ponovo otvorio oči nje više nije bilo.

Srce mi je sišlo u pete.

„Elizabet!“

Nije bilo odgovora.

Hvatala me je panika. Skočio sam sa splava i zaplivaio prema doku. Glasno sam pljuskao, ludački glasno, kako mi se činilo. Nisam mogao da čujem šta se, ni da li se, nešto uopšte dešava. Stao sam.

„Elizabet!“

Dugo se ništa nije čulo. Onaj isti oblak je još uvek zaklanjao mesec. Možda je ušla u kolibu. Možda je uzela nešto iz kola. Otvorio sam usta da je ponovo dozovem.

Tada sam čuo da je vrisnula.

Savio sam glavu i zaplivaio iz sve snage, grabio rukama i ludački udarao nogama. Ali sam još bio daleko od doka. Pokušavao sam da gledam dok plivam, ali je postalo previše mračno, mesec je prosipao samo blede trake svetlosti i ništa nije bilo osvetljeno.

Čuo sam neke čudne zvuke, nalik na kotrljanje, kao kad se nešto vuče po zemlji.

Sada sam mogao da vidim dok, na jedno pet-šest metara ispred sebe. Zaplivaio sam još brže. U grudima mi je gorelo.

Progutao sam malo vode, ispružio ruke i opipavao po mraku. Tada sam ih pronašao. Stepenice. Zgrabio sam ih, podigao se i izašao iz vode. Dok je još bio mokar posle Elizabet. Pogledao sam prema kolibi. Mrkli mrak. Ništa nisam video.

„Elizabet!“

Nešto kao palica za bejzbol tresnulo me je pravo u stomak. Iskolačio sam oči. Presavio sam se, ostao bez vazduha. Gušio sam se. Usledio je još jedan udarac. Ovoga puta posred moje lobanje. Čuo sam kako mi je u glavi nešto prslo i učinilo mi se kao da mi je neko ukucao ekser u slepoočnicu. Noge su mi otkazale i pao sam na kolena. Nisam znao gde se nalazim i pokrio sam glavu rukama da se zaštitim. Sledeći i poslednji udarac pogodio me je pravo u lice.

Preturio sam se na leđa i pao u vodu. Više ništa nisam video. Čuo sam Elizabet kad je ponovo vrisnula – ovoga puta vrisnula je moje ime – ali se taj zvuk, svaki zvuk, polako mutio dok sam tonuo u jezero.

PRVO POGLAVLJE

Osam godina kasnije

Došlo je vreme da mi još jedna devojčica slomi srce. Imala je smeđe oči, tršavu kosu i širok osmeh. A imala je i protezu i četrnaest godina i...

„Da li si u drugom stanju?“, pitao sam je.

„Jesam, doktore Bek.“

Uspeo sam da ne zatvorim oči. Nije mi bilo prvi put da vidim trudnu tinejdžerku. Čak mi nije prvi put ni u toku današnjeg dana. Radim kao pedijatar na klinici Vašington Hajts od kada sam pre pet godina završio specijalizaciju u obližnjem prezbiterijanskom medicinskom centru Kolumbija. Ovde pružamo medicinsku pomoć ljudima (čitaj: sirotinji) u okviru Medikejd* programa zdravstvene zaštite za celu porodicu, u šta spadaju ginekologija, interna medicina i naravno, pedijatrija. Mnogi smatraju da je to zato što sam strašno saosećajan i dobroćudan. Ali nije tako. Ja volim što sam pedijatar. A ne volim baš mnogo

* *MedicAid* – program besplatne zdravstvene zaštite za socijalno ugroženi sloj stanovništva koji sprovodi vlada SAD-a. (Prim. prev.)

da radim svoj posao po bogatim predgrađima gde mame vode decu na fudbalske utakmice, a tate idu kod kozmetičara i gde žive, pa, ljudi kao što sam ja.

„I šta planiraš da uradiš?“, pitao sam je.

„Doktore, ja i Terel smo mnogo srećni zajedno.“

„Koliko godina ima Terel?“

„Šesnaest.“

Pogledala me je, sva zadovoljna i nasmejana. Opet sam uspeo da ne zatvorim oči.

Ono što me svaki put iznenadi – ali svaki put – jeste to da u najvećem broju slučajeva ovakve trudnoće nisu slučajne. Ova deca žele da prave decu. To niko ne shvata. Pričaju oni i o kontracepciji i o apstinenciji i sve je to bajno i sjajno, ali je istina jedna, a to je da svi njihovi kul prijatelji prave decu i da se zbog toga njihovim prijateljima poklanja sva ta pažnja i onda ti meni reci, Terele, zašto da i mi ne uradimo isto?

„On me voli“, kaže mi to dete.

„Jesi li rekla majci?“

„Nisam još“, meškoltjila se tako da joj se videla skoro svaka od tih njenih četrnaest godina. „Nadala sam se da ćemo joj to zajedno reći.“

Klimnuo sam glavom.

„Naravno.“

Naučio sam da ne sudim. Samo slušam. Imam razumevanja. Dok sam bio na specijalizaciji, imao sam običaj da im držim predavanja. Gledao sam s visine na svoje pacijente i davao im do znanja koliko je njihovo ponašanje autodestruktivno. Ali jednog hladnog poslepodneva na Menhetnu, izmučena sedamnaestogodišnja devojčica, koja je rodila treće dete s trećim ocem, pogledala me je pravo u oči i rekla mi neospornu istinu:

„Ne znate vi ništa o mom životu.“

To me je ućutkalo. I tako, ja sad samo slušam. Prestao sam da izigravam blagonaklonog belog čoveka i postao sam bolji

doktor. Ovoj četrnaestogodišnjoj devojčici i njenoj bebi daću najbolju moguću negu. Neću joj reći da će Terel da je ostavi, da je upravo sama sebi oduzela budućnost, da će, ako makar i malo liči na većinu pacijenata ovde, biti u istom ovom stanju s bar još dva muškarca pre nego što napuni dvadesetu.

Čovek može da poludi ako o ovome previše razmišlja.

Neko vreme smo pričali – ili je barem ona pričala, a ja sam je slušao. Moja ordinacija u isto vreme služi i kao moja kancelarija, a veličine je zatvorske ćelije (mada to ne govorim iz ličnog iskustva) i ofarbana uobičajenom zelenom bojom baš kao i klozeti po osnovnim školama. Na vratima visi optotip s koga se čita u kojim su sve pravcima okrenuta slova E. Izbledele sličice Diznijevih junaka pokrivaju jedan zid, dok se na drugom nalazi veliki poster s prikazom hranljivih materija. Moja četrnaestogodišnja pacijentkinja je sedela na krevetu za preglede, presvučenom svežom kompresom koju smo menjali za svako dete. Iz nekog razloga, način na koji je kompresa bila postavljena podsećao me je na pakovanje sendviča u *Karnegi deliju*.

Grejanje je bilo prejako, ali to je neophodno za mesto gde se deca tako često skidaju. Bio sam obučen kao i svaki pedijatar: farmerke, karirana košulja, starke i svetla kravata na kojoj je drečavim slovima bilo ispisano *Udruženje za brigu o deci 1994*. Nisam nosio beli mantil. Mislim da ga se deca plaše.

Moja četrnaestogodišnja pacijentkinja – jeste, nisam mogao da smetnem s uma njene godine – bila je jedno stvarno dobro dete. Čudno je, ali sve su one takve. Dao sam joj uput za jednog ginekologa za kog mislim da je odličan. A onda sam razgovarao s njenom majkom. Ništa novo, ni neobično. Kao što sam već rekao, ovo radim skoro svaki dan. Zagrlili smo se kada je odlazila, a ja i njena majka smo tada razmenili jedan pogled preko ramena. Negde oko dvadeset pet majki dnevno dovodi mi svoju decu. Na kraju nedelje mogu na prste jedne ruke da izbrojim koliko je njih udato.

Kao što sam rekao, ja ne sudim. Ali zato posmatram.

Kada su otišle, seo sam da upišem njene podatke u karton. Prelistao sam par strana. Pratio sam njen slučaj još dok sam bio na specijalizaciji. To znači da je ona počela da se pregleda kod mene sa osam godina. Gledao sam u taj karton. Setio sam se kakva je bila kad je imala osam godina, a onda sam razmišljao o utisku koji je malopre ostavila na mene. Nije se mnogo promenila. Konačno sam sklopio oči i protrljao ih.

Prekinuo me je glas Homera Simpsona koji je vikao:
„Pošta! Stigla je pošta! Juhuuuu!“

Otvorio sam oči i pogledao u monitor. To je bio pravi Homer Simpson, onaj iz TV serije *Simpsonovi*. Neko je na kompjuteru zamenio jednoličnu poruku „Stigla vam je pošta“ ovim glasom Homera Simpsona. Dopalo mi se. Baš mi se dopalo.

Taman kad sam hteo da proverim svoj imejl, preduhitriilo me je krčanje spikerfona. Čuo sam kako mi Vanda, medicinska sestra, kaže:

„Traže vas, uh, ehm, vi ste... ovaj... Šona je na telefonu.“

Shvatio sam zašto se toliko spetljala. Zahvalio sam joj i pritisnuo svetleće dugme:

„Zdravo, slatkice.“

„Nemoj ti meni *slatkice*“, rekla je. „Stigla sam.“

Šona je isključila svoj mobilni. Ustao sam i krenuo kroz hodnik dok je Šona ulazila u zgradu. Ona nadmeno ulazi u neku prostoriju kao da je to vređa. Spada u krupnije manekenke, jedna od retkih koja je poznata samo po imenu. Šona. Kao Šer ili Fabio. Visoka je više od metar i osamdeset i teška osamdeset pet kilograma. Za njom su se, kao što se može i očekivati, svi okretali, pa su to činili i svi prisutni u čekaonici.

Šona se nije ni trudila da zastane na prijemnom, a ovi s prijemnog su bili dovoljno pametni da ne pokušaju da je zaustave. Otvorila je vrata i pozdravila me rečima:

„Idemo na ručak. Odmah.“

„Već sam ti rekao. Biću vrlo zauzet.“

„Obuci kaput“, rekla je. „Napolju je hladno.“

„Slušaj me, dobro mi je. A godišnjica je ionako tek sutra.“

„Ti plaćaš.“

Oklevao sam, a ona je znala da će biti po njenom.

„Hajde, Bek, biće nam zabavno. Kao kad smo bili studenti. Sećaš li se kako smo imali običaj da izlazimo i zajedno gledamo dobre ribe?“

„Ja nikada nisam gledao dobre ribe.“

„Dobro de, onda sam samo ja gledala. Idi po kaput.“

Samo što sam krenuo nazad u ordinaciju kad mi se jedna majka široko nasmeši i povuče me u stranu.

„Ona je toliko lepša u prirodi“, šapnula mi je.

„Ehm“, rekao sam.

„Da li ste to vi i ona...?“, majka je napravila pokret rukama aludirajući na našu bliskost.

„Ne, ona se već viđa s nekim“, odgovorio sam.

„Stvarno? A s kim to?“

„S mojom sestrom.“

Ručali smo u jednom bednom kineskom restoranu, a posluživao nas je kineski konobar koji je govorio samo španski. Šona je bila besprekorno sređena. Nosila je plavo odelo s dekolteom koji je padao nisko kao berzanske akcije na crni ponedeljak. Namrštila se:

„Šta je ovo, svinjetina na kineski način u tortilji?“

„Budi odvažna“, rekao sam joj.

Upoznali smo se prvog dana na koledžu. Neko je u studentskoj službi napravio zbrku jer je mislio da se ona zove Šon i tako smo nas dvoje završili kao cimeri. Baš smo hteli da prijavimo grešku ali smo se zapričali. Častila me je pivom. Počela je da mi se sviđa. Nekoliko sati kasnije, odlučili smo da svejedno pokušamo ovako pošto bi naši pravi cimeri mogli da budu kreteni.

Ja sam išao na koledž Amerst, koji je jedna ekskluzivna ustanova u rangu najboljih fakulteta u zapadnom Masačusetsu, i

nisam siguran da na čitavoj planeti postoji tako mnogo uzornih studenata na jednom mestu. Elizabet, koja je u našoj srednjoj školi bila đak generacije, izabrala je Jejl. Mogli smo da odemo na isti koledž, ali smo razgovarali o tome i odlučili da bi to bio još jedan izvanredan način da se testira naša veza. I opet smo postupili kao zrele osobe. A kakav je bio rezultat? Ludački smo nedostajali jedno drugom. Zbog te razdvojenosti samo smo postali još privrženiji jedno drugom, a naša ljubav je poprimila novu bliski smo i kad smo daleko dimenziju.

Znam, znam, da se čoveku smuči.

Između dva zalogaja, Šona me pita:

„Da li bi mogao večeras da mi pričuvaš Marka?“

Mark je moj petogodišnji sestrić. Negde kad smo bili apsolvanti, Šona je počela da se zabavlja s mojom starijom sestrom Lindom. Pre sedam godina njih dve su se obavezale na vernost jedna drugoj. Mark je bio usputni rezultat njihove, pa recimo, ljubavi uz malu pomoć veštačke oplodnje. Linda ga je rodila, a Šona usvojila. Pošto su njih dve pomalo staromodne, htele su da njihov sin ima u svom životu neki muški uzor. E, tu ja stupam na scenu.

Kada ovo uporedim sa svime što mi se dešava na poslu, nas dvoje mu dođemo kao Ozi i Herijet*.

„Ma nema problema“, kažem ja. „Ionako želim da vidim taj najnoviji Diznijev crtač.“

„Ta nova Diznijeva cica je riba i po“, rekla je Šona. „Žešća je čak i od Pokahontas.“

„Baš mi je drago“, rekao sam. „A gde to idete ti i Linda?“

„Jebem li ga. Sad kada su lezbejke u modi, naš raspored društvenih aktivnosti je skroz lud. Malo fali da čeznem za danima kada smo prikriivale seksualnost.“

* Ozi i Herijet – protagonisti američke humorističke serije *Kozbi šou* (Prim. prev.)

Naručio sam pivo. To verovatno nije trebalo da uradim ali od jednog piva mi ništa neće biti.

I Šona je naručila pivo.

„Znači raskinuo si sa onom, kako se zvaše?“ pitala je.

„Brendi.“

„Tako je. Uzgred, to je lepo ime. Da nema sestru koja se zove Viski?“

„Izašli smo samo dvaput.“

„To je dobro. Ona je bila samo jedna mršava veštica. Osim toga, imam ja za tebe nešto prvoklasno.“

„Ne, hvala“, rekao sam.

„Ova opasno izgleda.“

„Molim te, Šona, nemoj da mi ih nameštaš.“

„A zašto?“

„Sećaš se šta je bilo s poslednjom koju si mi namestila?“

„S Kasandrom?“

„Baš tako.“

„Pa šta njoj fali?“

„Kao prvo, ona je lezbejka.“

„Au, Bek, što si ti zadrž.“

Zazvonio joj je mobilni. Ispravila se da bi se javila, ali nije skidala pogled s mene. Progundala je nešto i sklopila mobilni.

„Moram da brišem“, rekla je.

Pokazao sam konobaru da hoću da platim.

„Doći ćeš sutra uveče“, izjavila je.

Odglumio sam uzdah.

„Lezbejke nemaju ništa u planu?“

„Znam da ja nemam. Ali tvoja sestra ima. Sama će otići na svečani prijem koji organizuje otac Brendona Skoupa.“

„Zar ti nećeš s njom?“

„Ne.“

„A zašto?“

„Ne želimo da ostavljamo Marka samog dve noći zaredom. Linda mora da ide. Ona sada upravlja tim fondom. A ja imam

slobodno večer. Zato, dođi sutra uveče, hoćeš li? Naručićemo nešto za jelo, uzećemo neke filmove iz video-kluba da ih gledamo s Markom.“

Sledećeg dana je bila godišnjica. Da je Elizabet sada živa, mi bismo urezali našu dvadeset prvu liniju u ono drvo. Koliko god to čudno zvučalo, taj sutrašnji dan neće mi posebno teško pasti. Kada su u pitanju godišnjice, ili praznici, ili Elizabetin rođendan, ja sam toliko spreman da sve to prođe bez problema. Meni nisu laki oni *obični dani*. Kada vrtim kanale dok ne naletim na neku staru epizodu *Meri Tajler Mur šou-programa* ili *Kafića Uzdravlje*. Kada šetam kroz neku knjižaru i vidim nova dela Alis Hofman ili En Tajler. Kada slušam O'Jays ili The Four Tops ili Ninu Simon. Obične stvari.

„Rekao sam Elizabetinoj majci da ću da svratim.“

„O, Bek...“, taman je htela nešto da kaže, ali se zaustavila. „A posle toga?“

„Može“, rekao sam.

Šona me je uhvatila za ruku.

„Ponovo si počeo da se gubiš, Bek.“

Nisam odgovorio.

„Znaš da te volim. Hoću da kažem, kada bi bio makar malo seksualno privlačan, ja bih verovatno izabrala tebe umesto tvoje sestre.“

„Polaskan sam. Stvarno.“

„Nemoj da me guraš od sebe. Ako mene izgubiš, svi će te napustiti. Učini mi toliko, okej?“

„Okej“, rekao sam. Ali ja to ne mogu.

Zamalo da izbrišem onaj imejl.

Dobijam toliko besmislene pošte, takve gomile i takvo mnoštvo poruka, znate sigurno na šta mislim, da sam se prilično navikao da ih brišem. Prvo pročitam adresu pošiljaoca.

Ako je to neko koga poznajem ili je iz moje bolnice, dobro. A ako nije, ja s puno žara izdajem komandu za brisanje.

Sedeo sam tako za stolom i proveravao raspored za poslepodne. Bio je dupke pun, što me nije čudilo. Provrteo sam se u stolici i pripremio se za brisanje. Samo jedan imejl. Onaj zbog koga se Homer onoliko drao. Na brzaka sam ga pogledao, a onda su mi pažnju zaokupila prva dva slova u sadržaju.

Au... šta je ovo?

Pošto poruku nisam otvorio do kraja mogao sam da vidim samo dva slova i adresu pošiljaoca. Adresa mi nije bila poznata. Bila je tu gomila brojeva i onda @comparama.com.

Zaškiljio sam i skrolovaao dalje. Sadržaj se pojavljivao slovo po slovo. Puls mi se ubrzavao sa svakim klikom. Nekako sam se čudno zadihao. Držao sam prst na dugmetu za skrolovanje i čekao.

Kada sam završio, kada su se pojavila sva slova, još jednom sam pročitao sadržaj i tada sam osetio kako mi srce tuče snažno i teško.

„Doktore Bek?“

Nisam mogao usta da otvorim.

„Doktore Bek?“

„Samo časak, Vanda.“

Ona je oklevala. Još uvek sam mogao da je čujem na spikerfonu. A onda je prekinula vezu.

Nastavio sam da zurim u ekran:

ZA: dbeckmd@nyhosp.com

OD: 13943928@comparama.com

SADRŽAJ: E. P. + D. B. //////////////////////////////////////

Dvadeset jedna linija. Već četiri puta sam ih izbrojao.

Bila je to tako surova i bolesna šala. Znao sam to. Stisnuo sam pesnice. Pitao sam se ko li mi je to poslao ovu poruku, da mu jebem mater pedersku. Tako je lako ostati anonimna kada se šalje imejl – to je najbolje pribežište za tehno-jajare. Međutim, stvar je bila u tome što je vrlo malo ljudi znalo za naše drvo i godišnjicu. Mediji o tome ni dan danas ništa ne znaju. Šona je znala, naravno. I Linda. Elizabet je mogla da kaže svojim roditeljima ili svom stricu. Ali osim njih...

Pa ko je onda ovo poslao?

Naravno da sam želeo da pročitam poruku, ali me je nešto sprečavalo. Činjenica je da mislim na Elizabet mnogo više nego što to bilo kome priznajem – i ne vidim tu ništa loše – ali nikada ne pričam ni o njoj ni o onome što se desilo. Ljudi misle da sam zbog toga muškarčina, da sam hrabar, da pokušavam da poštedim svoje prijatelje ili izbegnem da me ljudi žale i slične gluposti. Ali nije tako. Mene boli kad pričam o Elizabet. Mnogo me boli. Onda se setim njenog poslednjeg vriska. Setim se svih pitanja na koja ni dan danas nemam odgovore. Setim se svega što sam mogao da uradim (verujte mi, malo šta u životu seje takvu pustoš kao šta bi bilo kad bi bilo). Setim se koliko sam kriv, savlada me osećanje, bez obzira na to koliko iracionalno bilo, da bi neki snažan čovek – bolji čovek – uspeo da je spase.

Ljudi kažu da je potrebno mnogo vremena da se potpuno shvati neka nesreća. Da čovek prvo obamre. Da ne može pravilno da sagleda surovu stvarnost. Ni to nije istina. Bar ne u mom slučaju. Meni je sve bilo jasno istog trenutka kada su pronašli Elizabetino telo. Razumeo sam da je više nikada neću videti, da je više nikada neću držati u zagrljaju, da nikada nećemo imati dece ili ostariti zajedno. Shvatio sam da je svemu kraj, da nema pomilovanja, nema pogađanja ni pregovora.

I istog trenutka sam zaplakao. Grcao sam nekontrolisano. Tako sam grcao skoro nedelju dana bez prestanka. Plakao sam na njenoj sahrani. Nikome nisam dao ni da me dodirne, čak ni Šoni i Lindi. Spavao sam sam u našem krevetu, glave

zagnjuren u Elizabetin jastuk i pokušavao da osetim njen miris. Preturao sam po njenoj garderobi i pritiskao njenu odeću na lice. Ništa od toga me nije utešilo. Bilo je čudno i peklo me je. Ali bio je to njen miris, deo nje i ja sam to svejedno radio.

Od prijatelja koji su mi želeli samo dobro – a to je često ona najgora vrsta – dobijao sam samo kliše, te mi se zato čini da sam u pravoj prilici da vas upozorim: Samo izrazite svoje najiskrenije saučešće. Nemojte mi govoriti da sam mlad. Nemojte mi govoriti da će mi biti bolje. Da je ona sada na boljem mestu. Da je to deo nekog božanskog plana. Da sam srećan što sam iskusio takvu ljubav. Strašno su me nervirali svi ti plitki saveti. Zbog toga sam – znam da ovo zvuči bezosećajno – zurio u nekog takvog idiota i pitao se zašto on ili ona još diše, a moja Elizabet truli pod zemljom.

Naslušao sam se tih sranja kako je „Bolje voleti i izgubiti, nego nikada ne voleti.“* Još jedna zabluda. Verujte mi na reč, nije bolje. Nemojte prvo da mi pokažete raj, a onda da ga spalite. To je bio taj deo. Taj sebični deo. A ono što je na mene još više uticalo – što me je stvarno bolelo – to je što su oni toliko poricali Elizabet. Ni sam ne znam koliko puta vidim ili uradim nešto, pitam se koliko bi se to svidelo Elizabet i tada mi se nešto ponovo zarije u srce.

Ljudi se pitaju da li se zbog nečeg kajem. Odgovor je – samo zbog jedne stvari. Kajem se zbog onog vremena koje sam potrošio na druge stvari umesto da se trudim da usrećim Elizabet.

„Doktore Bek?“

„Samo još malo“, rekao sam.

Stavio sam ruku na miša i pomerio kursor preko ikonice na kojoj je pisalo PROČITAJ. Kliknuo sam i pojavila se poruka:

* Stihovi engleskog pesnika Tenisona:

Tis better to have loved and lost/Then never to have loved at all.

(Prim. prev.)

ZA: dbeckmd@nyhosp.com

OD : 13943928@comparama.com

SADRŽAJ : E. P. + D. B. //////////////////////////////////

PORUKA: Klikni na ovaj hiperlink, vreme za poljubac, godišnjica.

Nešto mi se steglo u grudima.

Vreme za poljubac?

Pa to je šala, to je morala da bude šala. Nisam ja stručnjak za misterije. A ne umem ni da čekam.

Ponovo sam zgrabio miša i pomerio strelicu na hiperlink. Kliknuo sam i čuo kako moj praistorijski modem krči svoj ljubavni zov moderne tehnologije. Ovde na klinici imamo stari sistem. Trebalo je da prođe malo vremena pre nego što se pojavio internet pretraživač. Čekao sam i pitao se: *vreme za poljubac, kako znaju za to?*

Pretraživač se konačno pojavio. Pisalo je da je u pitanju greška.

Namrštio sam se. Ko je ovo poslao, dođavola? Pokušao sam još jednom, ali se opet pojavila ista poruka. Link je bio prekinut.

Jebote, ko je to znao za vreme za poljubac?

Ja o tome nikome nisam pričao. Elizabet i ja nismo to često pominjali jer za nas to nije bilo ništa naročito. Bili smo tako staromodni i jednostavni da smo takve stvari čuvali samo za sebe. Stvarno mi je zbog toga bilo neprijatno, ali kada smo se onda, pre dvadeset jednu godinu, prvi put poljubili, ja sam pogledao na sat. Samo da napravim štos. Odmakao sam se od nje, pogledao na moj kasio i rekao:

„Šest i petnaest.“

A Elizabet je rekla:

„Vreme za poljubac.“

Ponovo sam pogledao poruku. E sad sam bio stvarno ljut. Ovo mi više nije bilo smešno. Jedno je kad pošalješ neki surov imejl, ali...

Vreme za poljubac.

To znači da je vreme za poljubac sledećeg dana u šest i petnaest. Nisam imao mnogo izbora. Morao sam da čekam do sutra.

Onda neka tako i bude.

Snimio sam taj imejl na disketu, za svaki slučaj. Izabrao sam opciju za štampanje i naredio mu da sve odštampa. Ne razumem se mnogo u kompjutere, ali znam da je neki put moguće pronaći adresu s koje je stigla poruka na osnovu svih onih nerazumljivih natpisa na samom dnu. Slušao sam štampač kako prede. Još jednom sam pogledao sadržaj poruke. Ponovo sam prebrojao linije. Još uvek ih je bilo dvadeset jedna.

Razmišljao sam o tom drvetu i našem prvom poljupcu, a onda sam tu negde, u ovoj skućenoj i pregrejanoj ordinaciji, osetio miris jagoda.

DRUGO POGLAVLJE

Kod kuće sam zatekao još jedan detalj iz prošlosti koji me je šokirao. Živim u predgrađu Grin River u Nju Džersiju, odmah pošto se s Menhetna pređe most Džordž Vašington. U tom naselju, koje je oličenje američkog sna, uprkos njegovom imenu*, nema ni reke ni sve manjih zelenih površina. To je u stvari kuća mog dede. Ja sam se kod njega preselio zajedno s buljukom medicinskih sestara iz inostranstva pre tri godine kada je umrla moja baka.

Deda ima Alchajmerovu bolest. On pomalo liči na crno-beli televizor na kome stoji par antena koje ne rade baš najbolje. S vremena na vreme se pali i gasi i ima dana kada radi bolje i kada radi lošije, dok antene morate uvek da pridržavate na određen način i da se ne pomerate, a slika se čak i tada povremeno tresе po sredini. Barem je tako bilo nekada. Ali odskora – da nastavimo sa ovom metaforom – TV jedva da se i pali.

Nikada nisam mnogo voleo svog dedu. On je bio težak, staromodan čovek i usamljeni borac, a naklonost koju bi prema vama pokazivao bila je srazmerna vašem uspehu. Bio je to

* *Green River* – zelena reka. (Prim. prev.)

jedan grubijan, muškarčina starog kova i njegova je ljubav bila stroga. Zato mu nije bilo teško da digne ruke od svog unuka koji je u isto vreme bio i osetljiv i bez smisla za sportove, pa makar bio i dobar đak.

Pristao sam da se preselim kog njega samo zato što sam znao da će ga, ako ja to ne uradim, moja sestra odvesti svojoj kući.

Takva je Linda. Kada smo u letnjem kampu Bruklejk zajedno pevali o tome kako „Bog drži ceo svet kao na dlanu“, ona je to shvatila malo previše doslovno. Smatrala je da je dužna to da uradi. Ali Linda je imala i sina i ljubavnu vezu i obaveze. Ja to nisam imao. Zato sam odlučio da je preduhitrim. Čini mi se da mi je ovde dovoljno dobro. Živi se mirno.

Moj pas Kloi potrčao mi je u susret mašući repom. Počeo sam je iza ušiju. Uživala je u tome nekoliko trenutaka a onda se zagledala u povodac.

„Evo, samo malo“, rekao sam.

Kloi ne voli ovu frazu. Pogledala me je – što baš i nije lako kada vam dugačko krzno potpuno pokriva oči. Kloi je dugodlaki škotski ovčar, a to je rasa koja mnogo više liči na ovčarskog psa nego bilo koja druga vrsta kolija koju sam ikada video. Elizabet i ja smo kupili Kloi ubrzo pošto smo se venčali. Elizabet je volela pse. Ja ih pre nisam voleo, ali ih sada volim.

Kloi se naslonila na ulazna vrata. Gledala je u njih, pa u mene, pa onda opet u vrata. Šetnja, šetnja.

Deda je sedeo poguren ispred televizora. Nije se ni pomurio ali je izgledalo kao da ne gleda ni u ekran. Lice mu je bilo ukočeno i mirno kao izbledela posmrtna maska. Jedina prilika da vidim kako se to lice mrtvacu raskravljuje bila je kad su mu menjali pelene. Kada bi se to dešavalo, dedine usne bi se istanjile a lice bi mu omlitavelo. Oči bi mu se napunile suzama i ponekad bi neka od njih kanula. Čini mi se da je on najpribra-niji upravo onda kada najviše žudi da bude senilan.

Bog ima neki smisao za humor.

Medicinska sestra mi je ostavila poruku na kuhinjskom stolu: JAVITE SE ŠERIFU LOUELU.

Ispod je bio nažvrljan broj telefona.

Počelo je da mi bruji u glavi. Posle onog napada često patim od migrene. Lobanja mi je naprsila od udaraca. Pet dana sam bio u bolnici, mada jedan specijalista, moj kolega s fakulteta, smatra da ove migrene imaju pre psihološko nego fiziološko poreklo. Možda je čovek u pravu. Bilo kako bilo, ostaju mi i bol i kajanje. Trebalo je da se sagnem. Trebalo je da vidim da će me udariti.

Nije trebalo da padnem u vodu. I na kraju, kada sam konačno smogao snage da se spasem – zar nije trebalo to isto da uradim i sa Elizabet?

Znam da je sve to uzalud.

Ponovo sam pročitao poruku. Kloi je počela da cvili. Podigao sam kažiprst. Prestala je da cvili ali je ponovo počela da gleda čas u mene, a čas u vrata.

Osam godina se nisam čuo sa šerifom Louelom, ali se još sećam kako je stajao nadvijen nad mojim krevetom u bolnici dok mu se na licu videlo i nepoverenje i cinizam.

Šta li on to hoće posle svih ovih godina?

Podigao sam slušalicu i okrenuo broj. Začuo se glas čim je prvi put zazvonilo.

„Doktore Bek, hvala vam što mi se javljate.“

Ja baš ne volim mnogo identifikator poziva – previše me podseća na Velikog brata koji nas sve posmatra. Nakašljao sam se i preskočio uvodne formalnosti.

„Šta mogu da učinim za vas, šerife?“

„Tu sam u komšiluku“, rekao je. „Veoma bih voleo da svratim i da vas vidim, ako nemate ništa protiv.“

„Je l' to nešto lično?“, pitao sam.

„Ne, zapravo nije.“

Čekao je da nešto kažem, ali sam ja ćutao.

„Da li bi vam odgovaralo da dođem sada?“, pitao je Louel.

„Hoćete li mi reći o čemu se radi?“

„Radije bih to kad...“

„A ja bih radije odmah.“

Mogao sam da osetim kako stežem slušalicu.

„U redu, doktore Bek, razumem vas.“

Nakašljao se na način koji mi je govorio da hoće da dobije na vremenu.

„Možda ste videli u vestima da su u oblasti Rajli pronađena dva tela.“

Nisam ništa video.

„Pa šta s njima?“

„Pronašli su ih blizu vašeg poseda.“

„Nije to moj posed. To je posed mog dede.“

„Ali vi ste njegov zakoniti staratelj, je l' tako?“

„Nije“, rekao sam. „To je moja sestra.“

„Onda bi bilo najbolje da je pozovete. Želeo bih i s njom da razgovaram.“

„Da nisu ta tela slučajno pronađena pored jezera Šarmejn?“

„Baš tako. Pronašli smo ih na prvom posedu sa zapadne strane. Ta zemlja je u stvari državno vlasništvo.“

„Pa šta onda hoćete od nas?“

Usledila je pauza.

„Slušajte, doći ću ja kod vas za jedno sat vremena. Budite ljubazni pa pozovite i Lindu.“

Spustio je slušalicu.

Tih osam godina nisu bile lake za šerifa Louela, ali ni on nije bio Mel Gibson. Bilo je to jedno ofucano pseto od čoveka, s tako utučenim izrazom lica da je u poređenju s njim Nikson bio pravi lepotan. Vrh nosa mu je bio sav u kvrgama. Neprestano je vadio jednu previše upotrebljavanu maramicu, pažljivo je razvijao, trljao nos, pa je onda opet pažljivo savijao i gurao duboko u zadnji džep.

Stigla je Linda. Sela je na kauč, uspravna i spremna da me zaštititi. Ona je najčešće tako sedela. Spadala je u one ljude koji su znali da u potpunosti posvete nekom svoju pažnju. Prikovala bi vas tim svojim smeđim očima, a onda ne biste imali gde da pogledate. Ja sam sasvim sigurno pristrasan, ali Linda je najbolja osoba koju znam. Jeste staromodna, ali zbog same činjenice da ona postoji čini mi se da za ovaj svet još ima nade. Sve što mi je u životu ostalo potiče od njene ljubavi prema meni.

Sedeli smo tako u dnevnoj sobi mog dede koju ja inače uporno izbegavam. Ta soba je bila jeziva i zagušljiva, i još uvek ju je ispunjavao taj miris starosti. Teško sam disao. Šerif Louel nije žurio da se smesti. Prvo je dobro prebrisao nos nekoliko puta, izvadio iz džepa blokče, liznuo prst i pronašao jednu stranu. Nasmehio nam se što je prijateljskije mogao i počeo.

„Da li biste mogli da mi kažete kada ste poslednji put bili na jezeru?“

„Ja sam tamo bila prošlog meseca“, rekla je Linda.

Sada je gledao mene.

„A vi, doktore Bek?“

„Pre osam godina.“

Klimnuo je glavom kao da je očekivao ovakav odgovor.

„Kao što sam vam već rekao preko telefona, pronašli smo dva tela pored jezera Šarmejn.“

„Da li ste ih identifikovali?“, pitala je Linda.

„Ne.“

„Zar to nije čudno?“

Louel se zbog toga zamislio, dok se u isto vreme nagnuo napred da opet izvadi svoju maramicu.

„Znamo da su u pitanju dva muškarca, da su odrasli i da su belci. Sada tragamo po dokumentima o nestalim osobama da vidimo gde će nas to odvesti. Ta tela su tamo ležala dosta dugo.“

„Koliko dugo?“, pitao sam.

Šerif Louel me je ponovo pogledao.

„Teško je reći. Patolozi još obavljaju ispitivanja, ali mislimo da su mrtvi bar pet godina. A i dobro su bili zakopani. Nikada ih ne bismo ni našli da nije bilo tog odrona posle onolikih pljuskova, pa se jedan medved pojavio s rukom u čeljustima.“

Ja i moja sestra smo se zgedali.

„Molim?“, pitala je Linda.

Šerif Louel je klimnuo glavom:

„Jedan lovac je ustrelio tog medveda i pronašao kost pored njegovog tela. Medved je tu kost držao u zubima. Ispostavilo se da je to ljudska kost. Pratili smo tragove sve do tog mesta. Moram da vam priznam da nam je trebalo malo vremena. Još prekopavamo celo to područje.“

„Mislite da bi okolo moglo biti još tela?“

„To se ne može sa sigurnošću tvrditi.“

Nagnuo sam se unazad. Linda je i dalje bila vrlo koncentrisana.

„Znači vi ste došli da od nas tražite dozvolu da kopate na posedu jezera Šarmejn?“

„Između ostalog.“

Čekali smo da nastavi. On se nakašljao i ponovo me pogledao.

„Doktore Bek, vaša krvna grupa je B pozitivna, zar ne?“

Otvorio sam usta ali me je Linda zaštitnički dodirnula po kolenu.

„A kakve to veze ima sa ovim?“, pitala je.

„Pronašli smo mi još toga“, rekao je. „Na tom mestu.“

„A šta ste to pronašli?“

„Žao mi je. To je za sada poverljivo.“

„Onda se gubite odavde“, rekao sam.

Louel nije izgledao preterano iznenađen što sam se ovako razbesneo.

„Ja samo pokušavam da sprovedem is...“

„Rekao sam, marš napolje.“

Šerif Louel se nije ni pomerio.

„Ja znam da je ubica vaše žene već priveden pravdi“, rekao je. „I znam da mora da je veoma bolno kada se ponovo pomene sve to.“

„Ne budite tako snishodljivi“, rekao sam.

„To mi i nije namera.“

„Pre osam godina ste mislili da sam je ja ubio.“

„To nije istina. Vi ste bili njen muž. U takvim slučajevima, verovatnoća da je umešan neko od članova porodice je...“

„Možda biste je ranije pronašli da niste gubili vreme na takve gluposti...“, trgao sam se i osetio kako se gušim. Okrenuo sam se. Dođavola. Dođavola s njim. Linda je pokušala da me dodirne ali sam se izmakao.

„Moj posao je bio da istražim sve mogućnosti“, mleo je on i dalje. „I federalni organi su nam pomagali. Čak su i vaš tast i njegov brat o svemu obaveštavani. Radili smo sve što je bilo u našoj moći.“

Više nisam mogao da podnesem to što je pričao.

„Pa šta onda hoćete od mene, dođavola?“

Ustao je i podigao pantalone do stomaka. Mislim da je hteo da izgleda viši. Da me zastraši ili tako nešto.

„Uzorak krvi“, rekao je. „Vaše krvi.“

„A zašto?“

„Kada je vaša žena kidnapovana, na vas je izvršen napad.“

„Pa šta s tim?“

„Udarili su vas nekim tupim predmetom.“

„Vi o tome već sve znate.“

„Jeste“, rekao je Louel. Još jednom je prebrisao nos, tutnuo maramicu u džep i krenuo ka vratima.

„Kada smo pronašli tela, pronašli smo i jednu palicu za bejzbol.“

Ponovo sam osetio strašnu glavobolju.

„Palicu za bejzbol?“

Louel je klimnuo glavom.

„Bila je zakopana zajedno s telima. Drvena bejzbol palica.“

Linda je rekla:

„Ne razumem kakve to veze ima s mojim bratom?“

„Na njoj smo pronašli ostatke krvi. Ispostavilo se da je u pitanju B pozitivna krvna grupa.“ Nagnuo se prema meni.

„Vaša krvna grupa, doktore Bek.“

Ponovo smo sve to razmotrili. Godišnjicu i naše drvo, plivanje u jezeru, zvuk vrata nekih kola i moje, žaljenja vredno, mahnito plivanje prema obali.

„Da li se sećate da ste pali u jezero?“ pitao me je Louel.

„Da.“

„A čuli ste i krike vaše žene?“

„Da.“

„I tada ste izgubili svest? Tamo, u vodi?“

Klimnuo sam glavom.

„Šta mislite kolika je bila dubina? Mislim, tamo gde ste pali?“

„Zar to niste utvrdili pre osam godina?“, pitao sam ga.

„Izdržite još malo, doktore Bek.“

„Ne znam. Bilo je duboko.“

„Preko glave?“

„Da.“

„Dobro. U redu. Čega se još sećate?“

„Sećam se bolnice.“

„I ničeg više ne možete da se setite od kada ste pali u vodu, pa sve dok se niste probudili u bolnici?“

„Upravo tako.“

„Ne sećate se da ste izašli iz vode? Ne sećate se da ste otišli do kolibe niti da ste pozvali hitnu pomoć? Jer, znate, vi sve to jeste uradili. Mi smo vas pronašli na podu kolibe. Slušalica je još uvek visila pored telefona.“

„Znam ja to, ali se ne sećam.“